

A 2430

- 2576 *lelelex* *ull* *lip*
- 2369 *Gyógyászati és kórházi*
- 2357 *Általános, jogtudományok, jogtörténelem, jogszociológia*
- 2253 *Magyar jogi irodalom története*
- 2383 *Magyar jogi irodalom története*

A hivatali sikkasztás fogalma.

jogtudományi értekezés
 a büntetőjog köréből.

85 *szám*
1928-29

Írta:

Gyarmaty József.

Bizottság elnöke:

Alculinsk

Dr. Tóth Gyula professornak.

Debrecen, 1928. október 20-án.

Előzetes bizottság

W. Kovács r. i. dékán
 Nagyvárad 1928.

Előzetes.

Debrecen, 1928. okt. 9

Tóth

Forrásmunkák:

Ángyal Pál: A magyar büntetőjog
tankönyve. 1909.

Ángyal-Degré-Leher: Anyagi és alaki
büntetőjog. 1924.

Bernolák Vándor: Büntető jogszabályai-
ink gyűjteménye V. 1915.

Bövi Illés Károly: A Btk. magyarázata 1894.

Freyer László: A magyar büntetőjog
kézikönyve. 1905.

Fjnkay Ferenc: A magyar büntetőjog
tankönyve 1914.

Büntetőjog tára: LXXII, LV, LI.

Jogi Hírlap 1928 évfolyama.

et hivatali sikasztás fogalma.

et hivatali sikasztásra vonatkozó szabályokat büntető-törvénykönyvrünknek a hivatali és ügyvédi büntettekről és vétségekről szóló XLII. fejezetében találhatjuk meg.

Hivatali büntettek és vétségek alatt közhivatalnokok által elkövetett oly bűncselekményeket kell érteni, melyek által a közhivatalnok nem pusztán a hivatali hűségét, a közszolgálati szabályokat ségji meg,

de egyszersmind vagy az álla-
mot, vagy az egyest is jogse-
relemnek teszi ki. Ezeket a „hi-
vatali büntéselekményeket” tehát
az különbözteti meg a fejeelmi
vétségektől, hogy az utóbbiak-
nál a hivatali kötelességek meg-
szegésén kívül más jogselelem
meg nem állapítható.

Minden hivatali büntettnök
és vétségnek az alapja csak
közhivatalnok lehet s talán a
gyakorlatban csaknem vala-
mennyi esetben legfontosabb
annak eldöntése, hogy a közhi-
vatalnoki minőség fennfoly-e

vagy nem.

Mielőtt tehát magával a hivatali sikeresséssel foglalkoznánk, elsősorban azt kell vizsgáljunk, hogy tüntetőtörvénykönyvünk, illetve az annak alapján kifejlesztett bírói gyakorlat szerint melyek azok a kritériumok, melyek alapján a közhivatalnok minősége megállapítható?

A közhivatalnok fogalmára nézve a tüntetőtörvénykönyv 461§-a ad általános meghatározást.

Eszerint: Közhivatalnoknak

tekintendők azok, kik az állam közigazgatási vagy igazságszol-
gáltatási vagy valamely törvény-
hatóság vagy község hatósági te-
endőjének teljesítésére hivataluk-
nál, szolgálatuknál vagy külö-
nös megbízatásuknál fogva kö-
teleztek: ugyssintén azok is, a-
kik az állam, törvény hatóság
vagy a község által közvetlenül
kezelt közalapítványoknál, kör-
házaknál, telephelyeknél mint
felügyelők, orvosok, hivatalno-
k vagy szolgák vannak al-
kalmazva.

et büntetőtörvénykönyv meg-

határozása, mint látjuk, nem az alkalmaztatás módját, de azokat a teendőket tekinteti döntőnek a közhivatalnokai minőségre nézve, melyekkel az illető jogositva illetve kötelezve van. Más-
szóval a közhivatalnoki jelleg nem attól függ, hogy az alkalmazottnak köztisztviselői jellege van-e, hanem az a megbízás, melyet az alkalmazott alkalmaztatása körében kapott, olyan teendőkre vonatkozik-e, mely az állam közigazgatási vagy igazság-

szolgálatában, vagy a törvény-
hatóság vagy község hatósági
teendőinek körébe van vonva.
(V. ö. Angyal - Degre :I. 735 l.)

A kúria törvénykönyve
461. § - a tehát a közhivatalno-
sági jellegre nézve döntőnek
art tekintti, hogy az illető
közhatalmi teendők (közü-
gyek) ellátására legyen hivat-
va, ezen jelleghez azonban
- és ezt fontos kiemelni - nem
kivánja meg azt, hogy az il-
lető imperiumot gyakorolja.
Ezzel kapcsolatban találóan
jegyzi meg tankönyvében

Finkey: „Furcsa is lenne, hogy a
falusi éjjeli őr közhivatalnok,
az államvasut egy fontos köz-
funkciót végző tisztviselője pl.
egy állományi főnök vagy
pénztárnok ellenben ne len-
ne közhivatalnok.” (Tanácskönyv:
884 l.)

Éthoz, hogy valakinek
közhivatalnoki jellege megál-
lapítható legyen, csak az i-
mént részletesen kritériumok
fennforgása szükséges.

Nem szükséges azonban
a közhivatalnoki jelleg meg-
állapíthatásához az, hogy az

illető állandó alkalmazott legyen.

Érte tehát, aki pl. a körzeti képviselő testület meglátásából a jegyzői teendők gyorsabb elvégzésére érdekében ideiglenesen, csupán meghatározott rövidelt időre is fogadtatik fel bizonyos iradai és végrehajtási teendők elvégzésére, mint kisegítő körzeti közeget, közhivatalnoknak tekintendő és az a körülmény, hogy az alkalmaztatása nem állandó, sőt kimondottan meghatározott időre szól, nem bír be-

boljással. a közhivatalnoki
jellegre, nem fosztja meg őt
közhivatalnoki minőségétől.

Ám a gyakorlatban igen
gyakran előforduló védekezé-
sen kívül igen gyakori az a
védekezés is, hogy a vádlott
nem tett esküt illetve fogya-
dalmat.

Bírói gyakorlatunk selfo-
gása szerint ez a kérdés is kö-
szömbös. A bírói gyakorlat ál-
láspontja az, hogy a közhi-
vatalnoki minőségnek az es-
kütétel nem kelléke (Bjt. IXV.
kötet 192 l.) és a közhivatalno-

ki jellegnek, mint minősítő
köri körülménynek megállapítása
szempontjából közönlős az is,
hogy az illető tett-e alaksze-
rű fogadalmat vagy sem. (Rjt.
LXXIV. k. 160 l.)

Erősebben lássuk, hogy a
kifejtett ismeretek alapján
kik tekinthetők „köz hivatalno-
soknak”?

Ilyenek: az állami köri-
gazgatási, bírói, kir. ügyessé-
gi, államrendőrségi, pénzügyi,
postai, távíró, államvasuti, hi-
vatalnokok és ~~szolgák~~, a tör-
vényhatósági, községi tisztvisel-

lők és szolgák, az egyes hatósági teendőkkel különösen megbízottak (pl. kormánybírók), a közalapítványi, közkorházi és tébolydai felügyelők, orvosok, hivatalnokok vagy szolgák, ugyssintén a kir. közjegyzők.

A bírói gyakorlat elvileg nem tekinti közhivatalnokoknak az egyházi tisztségelöket s ugyanigy a felkereti iskolák tanítóit vagy tanárait sem. Ezekre nézve a bírói gyakorlat azt a megkülönböztetést teszi, hogy ezek nem

köznevelésügyi miniszter, de „köznevelési-
szervezetben eljárt egyének.” Ugyan-
az a bírói gyakorlat álláspont-
ja a kereskedelmi iskolai ta-
nára és a nyilvános iskolá-
nál működő tanára névre
is. (Bjt. LV. kötet. 304. l. és Bjt. II.
27. l.).

A Kuria különben e kör-
desben két döntvényt is ho-
zott. Nevezetesen 48. sz. döntvé-
nyében a körjegyzők által
a felektől felvett köztartozá-
sok elikkasztását, 58. sz. dönt-
vényében pedig az államma-
sági tisztviselők és szolgák sik-

kasztását - hivatali sikkasztás-
nak minősítette.

A „közhivatalnok” fogal-
mának megvilágítása után
reátekerek értekezésem tulaj-
donképpeni tárgyára: a hi-
vatali sikkasztás fogalmá-
nak és eseteinek ismerteté-
sére.

A büntetőtörvény könyv
462 §. - ának 1. bekezdése a kö-
vetkezőképen szól:

„Aron közhivatalnok, aki
a hivatalánál fogva kezeihez
letett, vagy kezelésre vagy őri-
zetére bízott pénzt, vagy pénz-

értékkel bíró más tárgyat elszakasztja, a hivatali sikkasztás büntetettét követi el és két évtől öt évig terjedhető börtönnel büntetendő."

Mint látjuk a hivatali sikkasztás tényálladéka azonos a közönséges sikkasztás tényálladékával, melyet a Btk. 355 §. a határoz meg. Különbség van azonban az alany szempontjából és az elkövetési tárgy szempontjából a két büntetéskörüly között.

Ami mindennekeelőtt az alanyt illeti, az csak "köz hiva-

talnok" lehet, irtve itt az a-
lany alatt a tettest, mert ré-
szesek lehetnek nem közhiva-
talanok is. Ami pedig a
"közhivatalnok" jellegét ille-
ti, arra nézve a fentebb ki-
fejtettek az irányadók.

A bünességek miny tárgya,
mint a törvény szavaiól
kitünik, a közhivatalnok ke-
zéhez hivatalánál fogva le-
tett, vagy kezelsére, őrizetére
bízott pénz, vagy pénzürtékkel
bíró más tárgy lehet.

Mindenekelőtt tehát azt
kell kiemelni, hogy míg a Btk.

355.§-ában meghatározott körön-
síges sikkasztásnak tárgya
bármely idegen ingó dolog le-
het, tehát olyan is, melynek
pénzben kifejezhető értéke nin-
csen, addig a hivatali sikk-
asztás tárgya csak pénz,
vagy pénzértékkel bíró más
tárgy - pl. értékpapír - lehet.

Emek után az az e-
redménye, hogy ha a hivata-
li sikkasztás tényállásának
többi elemei fenn is fo-
rognak, ha a sikkasztás tár-
gya nem pénzértékkel bíró
tárgy, a hivatali sikkasztás

tényálladéka nem valósul meg.

Igy nem állapítottatott meg a hivatali sikkasztás büntettség kísérlete abban az esetben, midőn a posta hivatalnok pénz eltulajdonítása céljából üres leveleket feltört, hanem csak levéltitok megsértése. (Angebot-Digri I. 440 l.).

Ugyancsak közönséges sikkasztás tárgya pl. az élelmisszer hiány idején kibocsátott enkorjegy, mert ennek pénzben kifejezhető értéke nem lévén, reá nézve hivatali sikkasztás nem képezhető. (Bjt. LXXII.

122 l.).

Nem elegendő azonban a hivatali sikkasztás tényállásának semmiforgásához, hogy a közhivatalnok pénzt, vagy pénzértékkel bíró tárgyat sikkaszon el, de szükséges az is, hogy ez „hivataliánál fogva kezéhez tett vagy kezelésére illetőleg örökétére bízott” legyen.

Tulajdonképpen a „hivataliánál fogva” kifejezés az, amely a hivatali sikkasztás körül az irodalomban a legnagyobb vitát eredményezte és amely a gyakorlatban állandó ne-

hírséget okoz.

Edvi Illés Károly kommentárában (III. kötet 593 oldal) a „hivatalánál fogva” kifejezésnek azt az értelmet adja, hogy hivatalánál fogva az olyan pénz vagy érték jut a közhivatalnok kezére, amelyet az nem csak jogosítva, hanem kötelező is van átvenni, amelyet tehát a szabályszerűen nyugtáztott fél akkor sem köteles többé befizetni, ha az átvevő közhivatalnok azt rendeltetési helyére el nem juttatja, addig ezzel ellentétben, ha a közhivatal-

nok az átvételre jogosítva (s egy-
szer mind kötelező) nincs, ak-
kor a magánfeltől újra lehet
követelni a fizetést. Bdvi Gllés el-
ben látja elhatárolhatónak a
hivatali és a közönséges sik-
kasztást. Ugyal Pril is tan-
könyvében annak a nézetnek
ad kifejezést, hogy a köz hiva-
talnok csak akkor vállal kö-
nyvű hivatali sikkasztásban,
ha az elsikkasztott érték átvé-
tele és kezelésé „hivatali teendői
köré tartozott” (A magyar kön-
vetőjog tankönyve. I. kötet, 800 ol-
dall.)

hogy a felfogás az objectív
felfogás.

Itt ellenben bírói gya-
korlatunkban jelle annak, hogy
nem egy esetben a subiectív
nézet jut ítélkezéskor diadal-
ra.

A subiectív felfogás lényege
az, hogy a közhivatalnok ál-
tal átvevett pénz jogtalan el-
tulajdonítása csak akkor te-
kintendő magánsikkasztásnak,
ha a pénz átadása magán-
megbízás jellegével bír. Ha te-
hát a közhivatalnok hivatali
minőségben lép a felekkel é-

rintkerésbe, s őket hivatalos minőségben szólítja fel a pénzek befizetésére, ha a pénzt hivatalos elismervény mellett visszaát is eljárását úgy tünteti fel, mintha a pénz felvételre hivatalos megbízása körében történnék, úgy hivatali sikerességet követ el, feltéve, hogy a felhatalmazottak a hiszemben eseltek, hogy a tisztviselő jogosítva van a pénzek felvételére. Ebben az esetben ugyanis - (így indokolják a subiectiv-felfogás hívei) - közvetlen összefüggés van a pénzt átvevő köz-

hivatalnok hivatalos működése és a felek fizetése között. Az a subiectív felfogás jut kifejezésre a Kuria 1916 évi január hó 11. napján B. III. 7676/1915 sz. a. kelt ítéletében is.

Az obiectív és a subiectív felfogás közötti különbség tehát abban csuesosodik ki, hogy míg az előbbi szerint egy tárgyi alapon - a hatáskör alapján döntenék el, hogy "hivatalánál fogva" jutott-e az illető pénzösszeg a közhivatalnok kezéhez, addig az utóbbi felfogás szerint nem szükséges

a hatáskörnek in concreto-fenn-
forognia; de ha két subiectív
köröbmény, t. i. a közhivatal-
nok részéről a hatáskör szin-
telése, a fél részéről pedig a
hírközlés megvan - úgy a
pénz a közhivatalnokhoz, hi-
vatalánál fogva" letettnek te-
kintetik.

A subiectív felhasználás kétségtel-
lenül sokkal szigorult, azon-
ban korántsem áll olyan biz-
tos alapon, mint az obiectív
nézet. Ullis a subiectív nézetet
"süppedékes alapra" építettnek
névesi.

És bizonyos, hogy a subiec-
tív felfogás ellentétben áll ma-
gának a kir. Kurianak a Bün-
tetőjogi Határozatok Tárába
felvett és így a törvény szerint
is irányadó döntvényeivel. Ne-
vezetesen a 39-ik és a 48-ik
számú döntvények közül az
előbbi a bírósági végrehajtók-
ra, utóbbi a községi és körjegy-
zőkre néve határozza meg,
hogy mikor tekintik hivatali
sikkasztásnak a kezükhez ju-
tott pénz felhasználását. Mind-
két döntvény azt a feltételt
szabja a hivatali sikkasztás

fennforgásához, hogy az illető
köz hivatalnok hivatalánál fog-
va jogositva és köteleve le-
gyen a pénzek felvételére, te-
hát expressis verbis megköve-
teli a hatáskörben való elkö-
vetést.

Az elvi határvonal tehát
tárgyi alapra van fektetve.

Szerény nézetem szerint az
objectív felhasználás a helyes s a
hatáskör szinbelisével való pénz-
felvétel, ha a hatáskör hiány-
zik a hivatali sikeresség tény-
álladékát nem alkothatja meg.

Kérdés azonban, hogy ha

igy objektív alapra helyezkedünk a körülírt cselekményt hogyan kell minősíteni?

Mielőtt azonban, erre keresnénk a feleletet, az objektív felfogásnak egy további folyamányát is ismertetnünk kell.

Mint mondtuk, szükséges a hivatali sikkerítés tényálladékanak megállapíthatásához az, hogy a közhivatalnoknak hatáskörében álljon a pénzfelvétel. Milyen hatáskört kell azonban érteni ezalatt? A törvény által adott hatáskört, vagy a konkrét

megbízás által adott hatáskört.

É tekintetben a kir. Kuria legújabbán hozott igen érdekes határozatot (Yogi Hírlap. 1928. évf. 6 szám).

A gyakorlatban igen sürűn előfordul ugyanis, hogy valamely közhivatalnok törvényes hatáskörét felettes hatósága korlátozza.

Pl. a körzeti képviselőtestület által ideiglenesen a nagy munkatorlóadás folytán felfogadott körzeti közeg megbízaták ugyan végrehajtások teljesítésével az 1923: VII. t. c. 32.§-a alapján,

azonban a községi képviselőtestület a községi közeget ily esetekben megillető, az 1923. VI. t. e. 41 §-ában megállapított hatáskört amnyiban korlátozza, hogy a községi közeget a pénzfelvételeitől eltiltja.

Kérdés most már, hogy ha ez a községi közeg mégis pénzt vesz fel a végrehajtások teljesítésénél is azt jogtalanul eltulajdonítja, milyen esetekményben lesz bünyös?

Hivatali szikkasztásban, vagy csak közönséges szikkasztásban?

Vagy a másik eset: a városi adóvégrehajtó a beszedett köztartozásokat elszikkasztja.

Az általa beszedett összegek egy részének felvétele nem tartozik hivatali hatáskörébe, mert ő a fennálló sa az imént általunk idézett törvényes rendelkezések szerint csak a foglalkozás és áruvásárlás alkalmával jogosult és köteles a tartozások átvitelére, már pedig az elszikkasztott összegek egy részét más alkalmakkor bevételte. Ugyanis a városnál az a gyakorlat jelölt fenn, hogy

a köztartozásokat a városi
végrehajtók a törvényben meg-
engedett eseteken kívül is be-
szedték.

Jelen esetben tehát az e-
löblinek ép az ellenkezője áll
fenn: itt a törvényben adott
hatáskörnek a kiterjesztéséről
van szó a felettes hatóság tud-
tával és beleegyezésével funk-
cionált gyakorlat alapján.

Kérdés ebben az esetben is,
hogy a köz hivatalnok a tör-
vényes hatáskörébe nem tar-
tozó pénzbeszedésekből származó
pénzürtékek elvikkass-

tása által hivatali vagy közön-
séges sikkrasztást követett-e el?

A Kurianak C. II. 8033. / 1924. sz.
határozata az utóbbi kérdést
dönti el, ez a határozat azon-
ban - úgy véljük az általunk
felvetett első esetre is talál.

A Kuria az idézett határo-
zattal megsemmisítette a Trib-
la ítéletét, mely a városi vég-
rehajtó által beszedett egész
összege (tehát a törvényes ha-
táskörön kívül beszedettre néz-
ve is) megállapítja a hivatali
sikkrasztás büntetettét.

Indokolásában kimondja,

hogy valamely közhivatal
körében csak az a teendő tar-
tosik amely teendő a közhivatali tisztet betöltő hi-
vatalosoknak e minőségüvel
szülő és attól el nem vá-
lasztató különös joga és
egybe. különös kötelessége;
melyek mint ekként há-
táskörébe eső teendők tel-
jesítés nem függ a tetszésé-
től.

Minden hivatali érintett,
egyéb jogsértéstől eltekintve,
a hivatalnok a különös kö-
telességének megsértése lévén,

hivatalt sikkesztási csak
akkor lehet szó, ha a köz-
hivatalnok olyan dolgot sik-
kesztett el, melynek birtoka-
ba külföldös kötelességénél
fogva hatáskörébe só ese-
lekmeny utján jutott, mert
hiszen kötelesség csak ott sért-
hető meg, ahol kötelesség va-
lóban (in concreto) volt
és van is."

A Kuria külföldösön hang-
súlyozza ezután hátróra-
tában, hogy "nem változtat-
ésen az a körülmény hogy a
rendezett tanácsu városnál

az a gyakorlat fejlődött ki, hogy a városi négrehajtók a köztartozásokat a törvényben megengedett eseteken kívül is beszedték; mert eltekintve attól, hogy ilyen gyakorlat csak rendes ügymenet, ellenőrzés és felügyelet hiányában - ami már maga is kötelességsértés - fejlődhetett ki, a hatáskör megállapításának listositéki (garanciális) jelentősége lévén, ilyen módon a törvényben meghatározott hatásköri szabálytól eltérő hatáskört teremteni

nem lehet. (C. II. 8083/1927)

A Kuria tehát arra az álláspontra helyezkedik, hogy annak elbírálásánál, hogy a közhivatalnoknak valamely cselekmény „hivatalos-hatáskörében” állott-e vagy nem, kizárólag a törvényes rendelkezések az irányadóak. Tagyis a hatásköri szabály - mely közjogi jellegénél fogva kényszerítő jog (ius cogens), - félre nem tehető, a törvényes hatáskör joghatályosan sem ki nem terjeszthető sem nem kor-

látározható, és ha mégis korlátoztatnák, minthogy ez nem joghatóság, - nincs is a brünselekmény minősítésére semmi befolyása sem, mert a brünselekmény minősítése kizárólag a törvényes hatáskörhöz igazodik.

Ígig tehát az általunk felvetett első esetben, t. i. a végrehajtásokat teljesítő közösségi körök esetében, ha öt el is tiltotta a képviselőtestület a pénzfelvételektől, mégis hivatali sikkasztásként minősül a brünselekménye, mert a

pénzfelvételre törvényes hatáskörénél fogva jogosítva volt, addig a városi adóvégrehajtó esetében - az általam említett második esetben - ha fel is jogosítottott más pénzek felvételére is, mint amelyek a végrehajtásoknál folytak be, ezek eltulajdonításával nem követett el hivatali sikkasztást, mert más pénznek felvétele törvényes hatáskörében nem állott.

Amint láttuk, az objective felfogás szerint csak akkor lehet szó hivatali sikkasztásról,

ha a közhivatalnok törvényes hatáskörben jár el, de nem lehet szó erről akkor, midőn csak úgy mutatta, hogy törvényes hatáskörben jár el, és a felek is ebben a hiszemben teljesítettek kezéhez fizetéseket. A subiectiv felfogás szerint ez is hivatali szikasztás, hássuk ezzel szemben, hogy minek minősíthető tárgyi alap felfogásból kiindulva ez a cselekmény?

Ki lehet indulni abból, hogy midőn a közhivatalnok a pénzt hivatalos elismervény

mellett veszik át és eljárását
ugy tünteti fel, mintha a pénz-
felvétele is hivatalos meglirá-
sa körében történnék - ez meg-
tévesztésre alkalmas szinlelés.

Ha így fogjuk fel a dolgot
ugy igen közel fekvő az, hogy
az illető közhivatalnok ese-
lekménye a csalás tényálladá-
kát meríti ki. Ez illető közhiv-
atalnok ugyanis hatósági
meglirás szinlelésével tévedés-
be ejtette és megkárosította a
sértetteket (Btk. 381.§. 1. pont). Eb-
ben az esetben sértetteknek a
pénzübeli fizetést teljesítő feleket

kell tekinteni, akik tehát fizetéseik teljesítése által nem tekinthetők mentesülteknek az azon kötelezettségek alól, melyek fejében a fizetéseket teljesítették.

Felmerül azonban a további kérdés, hogy hogyan minősítendő a cselekmény, ha családi célyat nincs?

Mert, ha az előbb részletesen vizsgált azt az esetet vesszük ismét szemügyre, hogy t. i. a rendszerett tanácsu városnál az a gyakorlat fejlődött ki, hogy a városi adóüregrajtó nem

csak végrehajtásoknál és árveréseknél teljesített, de más természetű fizetések felvételére is feljogosított, akkor ezen más természetű fizetések felvételénél kétségtelenül nem járt el csalási szándékkal és eslekményében a fondorlattal való tévedésbe ejtés meg nem alapítható. Eslekménye tehát nem tekinthető hatósági megbirás szinlelésével elkövetett csalásnak.

Másrészt azonban, mint fentebb részletesen, a joggyakorlat ismertetése kapcsán,

kiíjeztettük, nem tekinthető a cselekmény hivatali sikkasztásnak sem, mert törvényes hatáskörében nem volt benne azon más természetű pénzfizetések felvételére való jogosultság.

Marad tehát az, hogy ebben az esetben a cselekmény közönséges, a Btk. 355 §.-a szerinti sikkasztás.

Ismét kérdés azonban, hogy ebben az esetben ki tekinthető sértettnek? Szerevény véleményünk szerint nem a felek, mert a felekre nézve

a helytelen hatósági gyakorlat,
mely előttük is bármely köz-
tartozás felvételére legitimál-
ta az illető közhivatalnokot
- hátrányos nem lehet.

A kérdésnek különös je-
lentősége van azért, mert ha
a cselekmény közönséges sik-
kasztásként (Btk. 355 §.) tekinte-
tik, szükségessé válik annak
az eldöntése is, hogy ki jögo-
sított a magánindítvány meg-
tételére.

Mint hogy pedig a magán-
indítvány megtételére a Btk.
113 §.-a értelmében a sértett

van jogositva, igen nagy fontossággal bír annak eldöntése, hogy ki ezen bünességek mény esetében a sértett.

Érzel úgy vélem, föbb vonatásokban sikerült tisztáznom a hivatali szikkasztás fogalmát. Az bizonyos, hogy elvileg ezt a kérdést - bár a Ptk. nehézkes fogalmazása folytán igen nagy meggondolást igényel, mégsem oly nehéz eldönteni, mint a gyakorlati élet által felszínre dobott számtalan különböző esetben.

chászárjáról azonban az is
bizonyos, hogy a helyes elvi
alap tisztázása nagyban elő-
segíti a gyakorlat munká-
ját.
